

Sygn. V Kz 200/16

POSTANOWIENIE

Dnia 31 sierpnia 2016 roku

Sąd Okręgowy w Radomiu V Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Marcin Kobyłski

Protokolant Izabela Stępniewska

po rozpoznaniu w sprawie przeciwko **M. R. (1)**

synowi E. i S. z domu K. ur. (...) w (...)

oskarżonemu o czyn z art. 212 § 1 kk oraz art. 267 § 1 kk

zażalenia pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej

na postanowienie Sądu Rejonowego w Radomiu

z dnia 22 czerwca 2016 roku w sprawie sygn. akt X K 288/15

w przedmiocie umorzenia postępowania

na podstawie art. 437 § 1 i 2 kpk

P O S T A N A W I A

uchylić zaskarżone postanowienie i sprawę przekazać Sądowi Rejonowemu w Radomiu do ponownego rozpoznania.

Sygn. V Kz 200/16

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Radomiu w X Wydziale Karnym postanowieniem z dnia 22 czerwca 2016 roku w sprawie o sygnaturze akt X K 288/15 na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 kpk oraz art. 17 § 1 pkt 7 kpk umorzył postępowanie w sprawie; zwolnił oskarżycielkę posiłkową od zapłaty kosztów sądowych na rzecz Skarbu Państwa oraz zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokata K. K. (2) kwotę 516,60 zł tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżycielce posiłkowej z urzędu.

Zażalenie na powyższe postanowienie wniósł pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej zaskarżając je w części dotyczącej umorzenia postępowania w sprawie o czyn z art. 267 § 1 kk i orzeczeniu temu zarzucił:

-błąd w ustaleniach faktycznych przyjęty za podstawę orzeczenia, które miało wpływ na jego treść poprzez przyjęcie, że M. R. (1) na prośbę M. R. (2) założył skrzynkę pocztową (...) oraz niewzięcie pod uwagę, że nawet jeśli R. R. poprosił M. R. (1) o założenie skrzynki i zezwolił mu na posługiwanie się jego kontem, to z chwilą śmierci R. R. upoważnienie dla M. R. (1) wygasło, a w konsekwencji błędne przyjęcie, że wystąpiła przesłanka z art. 17 § 1 pkt 2 kpk uzasadniająca umorzenie postępowania;

-obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść rozstrzygnięcia, a mianowicie art. 339 § 3 pkt 1 kpk w zw. z art. 7 kpk poprzez wydanie – bez przeprowadzenia rozprawy połączonej z gruntownym zbadaniem i wieloaspektową oceną materiału dowodowego – postanowienia o umorzeniu postępowania z powodu, że czyn nie zawiera znamion

przestępstwa – w oparciu o niekompletny materiał dowodowy, w wyniku przeprowadzenia niedopuszczalnej poza rozprawą merytorycznej oceny dowodów dokonanych w sposób dowolny i wybiórczy, uwzględniając jedynie dowody przemawiające na korzyść oskarżonego, a pomijając dowody wskazujące na sprawstwo oskarżonego, w szczególności pomijając zeznania zawnioskowane w subsydiarnym akcie oskarżenia świadków i nieprzeprowadzenie dowodu z ich zeznań, co skutkowało rażącym naruszeniem zasad kontrydiktoryjności i bezpośredniości oraz pozbawieniem stron możliwości dowodzenia ich racji;

-obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść rozstrzygnięcia, a mianowicie art. 170 § 1-4 kpk poprzez nierozpoznanie wniosków dowodowych pokrzywdzonego, zawartych w subsydiarnym akcie oskarżenia, tj. o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z zeznań A. S. i B. K., podczas gdy przeprowadzenie dowodów wskazanych w akcie oskarżenia oraz we wniosku dowodowym może doprowadzić do jednoznacznego wskazania, iż oskarżony mógł dopuścić się zarzucanego mu czynu.

Wskazując na powyższe zarzuty pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Radomiu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie okazało się o tyle tylko skuteczne, że w wyniku jego rozpoznania zachodziła konieczność uchylenia zaskarżonego postanowienia i przekazania sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Słusznie stwierdzono w zaskarżonym postanowieniu, że dla realizacji znamion czynu zabronionego stypizowanego w art. 267 § 1 kk konieczne jest, by sprawca, oprócz nieuprawnionego uzyskania dostępu do informacji dla niego nieprzeznaczonej, czynił to między innymi poprzez przełamanie lub ominięcie zabezpieczenia, którą owa informacja jest opatrzona w celu ograniczenia lub wyłączenia możliwości zapoznania się z nią przez osoby do tego nieupoważnione. Jest to jednak tylko jeden ze sposobów popełnienia występku określonego w art. 267 § 1 kk. Okoliczności te w badanej sprawie pozostają natomiast bez znaczenia z perspektywy odpowiedzialności M. R. (1), bowiem w subsydiarnym akcie oskarżenia zarzucono mu naruszenie tajemnicy korespondencji poprzez nieuprawniony dostęp do informacji dla niego nieprzeznaczonych, a znajdujących się na poczcie elektronicznej M. R. (2). Sąd Rejonowy opierając przekonanie o braku znamion czynu zabronionego w zarzuconym oskarżonemu zachowaniu, skupił natomiast swą uwagę wyłącznie na kwestii dostępu do konta poczty elektronicznej M. R. (2) uznając w konsekwencji, że brak czynności polegającej na przełamaniu lub ominięciu zabezpieczeń, z uwagi na znajomość hasła dostępowego do poczty - nie pozwala na przypisanie oskarżonemu odpowiedzialności z art. 267 § 1 kk. Poglądu tego Sąd Okręgowy w obecnym składzie nie podzielił.

Na gruncie odpowiedzialności z art. 267 § 1 kk, zachowanie polegające na przełamaniu lub ominięciu zabezpieczenia informacji, nie odnosi się bowiem do pism. W tym wypadku – co wynika wprost z brzmienia art. 267 § 1 kk - dla wyczerpania wszystkich znamion przestępstwa wystarczającym jest uzyskanie dostępu do informacji poprzez otworenie zamkniętego pisma przez osobę nie będącą do tego uprawnioną. Nie ulega natomiast wątpliwościom, że korespondencja elektroniczna, przesyłana za pośrednictwem poczty e – mail, również jest pismem w rozumieniu art. 267 § 1 kk, ze wszystkimi tego konsekwencjami. Różnica wynika jedynie z rodzaju nośnika, na którym znajduje się informacja oraz z tego, że korespondencja w formie elektronicznej nie posiada fizycznego zabezpieczenia, tak jak jej odpowiednik w formie tradycyjnej. Pomimo tego wymaga jednak otworenia, lecz w sposób elektroniczny. Hasło dostępowe do poczty e – mail nie stanowi natomiast zabezpieczenia informacji zawartych w tego rodzaju korespondencji, gdyż warunkuje jedynie dostęp do skrzynki, co przecież nie jest jeszcze równoznaczne z uzyskaniem dostępu do informacji dyskrecjonalnych i zapoznaniem się z nimi. W ocenie Sądu Okręgowego zachowanie polegające na nieuprawnionym zapoznaniu się z korespondencją e – mail nie może być jednak pozbawione cech bezprawności z tego tylko powodu, że znajdujące się tam pisma w formie elektronicznej nie są „zamknięte”, tak jak ma to miejsce w przypadku korespondencji w formie papierowej, znajdujących się z reguły w zaklejonych i zaadresowanych do konkretnych odbiorców kopertach. Uzależnianie zatem odpowiedzialności karnej z tytułu nieuprawnionego dostępu do takiej samej informacji, lecz znajdującej się na różnych nośnikach, nie znajduje żadnego uzasadnienia. Znajomość

hasła dostępowego do poczty elektronicznej M. R. (2), nie może zatem przesądzać o braku znamion przestępstwa stypizowanego w art. 267 § 1 kk i wyłączać ewentualnej odpowiedzialności M. R. (1), której Sąd odwoławczy orzeczeniem kasatoryjnym nie przesądza.

Dlatego też zaskarżone postanowienie, w którym wyrażono pogląd przeciwny – nie mogło się ostać i konieczne stało się jego uchylenie. Przy ponownym rozpoznaniu sprawy należy, po zapoznaniu się z powyższymi uwagami stosownie je wykorzystać, przeprowadzić przewód i ustalić, czy oskarżony zapoznawał się z korespondencją znajdującą się w skrzynce poczty e – mail M. R. (2), jakiego rodzaju były to pisma i czy objęte były tajemnicą korespondencji. Dopiero takie ustalenia pozwolą na wydanie prawidłowego orzeczenia. Zanim jednak to nastąpi należy wnikliwie zbadać, czy subsydiarny akt oskarżenia M. R. (2) spełnia wszystkie wymogi przewidziane w art. 55 § 1 kpk, gdyż istnieją co do tego wątpliwości.